

[Waldorff]

enerigiministeriet og – ikke mindst, men mest – ministeriet for offentlige arbejder med diverse projekter, hvor man fuldstændig tilside-sætter ethvert hensyn til miljøet.

Det sker i en situation – jeg beklager, hvis også jeg påkalder mig formandens misbilligelse – det sker i en situation med den svageste miljøminister, der har eksisteret, siden det ministerium blev oprettet. Det er ikke nogen personlig kritik af ministeren. Det er bare en konstatering af, at sådan er konjunkturerne altså for tiden i den socialdemokratiske regering og i det socialdemokratiske parti. I hver eneste konfrontation, der har været i denne folketingssamling, for bare at tage det mest aktuelle, er det miljøet og miljømyndighederne, der har tabt. Der er en stribe af sager: det fremskudte dige, Kastrup lufthavn, Studstrupværket, Boye Nielsens Avedørebyggeri, Boye Nielsens Ishøjbyggeri. Det gælder bødepraksis over for miljøforbrydelser, det gælder Hjertingsagen, det gælder okkergenerne, det gælder Aggersagen, og det gælder den kommende forlængelse af miljøstøtteleven. Det er simpelt hen én lang stribe af nederlag, som kan konstateres bare inden for det sidste år. Man kunne i den situation have ønsket sig en miljøminister, som var i besiddelse af så meget personligt mod, at han sagde lige ud: »Venner, det er ulvetider, det går ikke; der er ikke en sjæl, der gider bryde en løse for de ideer, som vi i socialdemokratiet altid bærer frem i vores principprogrammer«. Men det siger miljøministeren selvfølgelig ikke. For nu at fortsætte med det med rygarden, så skal jeg selvfølgelig ikke bruge udtrykket »spaghetti«, som indirekte blev påtalt, men nøjes med at sige, at der er lige så meget ryggrad i den minister, som der er i en vandmand i sommervarmen.

I stedet disker ministeren op med nogle fuldstændig latterlige begrundelser for ikke at gennemføre en revision af miljøbeskyttelsesloven. Den første begrundelse er, at der ikke på afgørende punkter er behov for ændringer. Den anden begrundelse er, at man ønsker at gennemføre ændringer i sammenhæng med en revision af vandløbsloven. Det sidste er simpelt hen for langt ude. Uden i øvrigt at genere vandløbsloven og dem, som arbejder med vandløbsloven rundt omkring, vil jeg sige, at der er ikke en sjæl, der interesserer sig for vandløbsloven, i hvert fald ikke i denne sammenhæng. Det har aldrig

før været inde i billedet i forbindelse med en miljølovsrevision, at man skulle have vandløbsloven med i den sammenhæng.

Det andet, at der ikke på afgørende punkter er behov for ændringer, er simpelt hen forkert. Der er behov for betydelige ændringer, og som det er fremgået, er der oven i købet punkter, hvor vi har fuldstændig klare løfter fra den socialdemokratiske regering, ikke bare til SF og de radikale og ikke bare i forbindelse med havmiljøloven. Også fra den tidligere miljøminister fik vi, da vi behandlede lov om kemiske stoffer og produkter, fuldstændig klare løfter om, at i forbindelse med denne revision ville man ændre klageadgangen, så den også kom til at omfatte organisationer, og man ville ændre miljøankenævnets sammensætning, fordi man ikke rigtig kunne komme igennem med at få fjernet det miljøankenævn, som ingen andre end de konservative – og venstre vel også – i virkeligheden rigtig ønsker. Men de løfter løber man fra.

Jeg mener, det ville tjene socialdemokratiet til ære, hvis man sagde ligeud, hvad problemet var, i stedet for at anvende forskellige tåbelige og meget let gennemskuelige undskyldninger. Det, det handler om, er, at Industrirådet har sat sig imod det her. Industrirådet skriver i sin årsberetning, at over for miljøstyrelsens ønsker om udbygning af miljøadministrationen vil Industrirådet hårdnakket fastholde, at vi med den eksisterende miljøbeskyttelse har nået det niveau, som er ønskeligt og nødvendigt i et moderne industrisamfund. Industrirådet har sagt nej både til ændringer af klageadgangen, til miljøankenævnet og i det hele taget til reformer på miljøområdet. Det er den reelle baggrund for, at vi nu får et forslag om, at man skal udskyde revisionen af miljøloven.

Jeg kan sige til sidst, at jeg ville for så vidt godt støtte fru Margrete Aukens forslag om, at man hev de to paragraffer ud og sagde: lad os gennemføre en ændring på de to punkter, hvor regeringen klart har bundet sig til at ændre miljøloven, og så lade resten være et års tid mere. Men jeg tør godt allerede nu forudsige, at selv om vi laver et ændringsforslag herom, så løfter de sig ikke af stolene for at stemme for det. Det er fuldstændig klart, at der ikke er anden saglig begrundelse for denne udskydelse end netop at undgå at